

התחזוקה בעוצבות שריון*

סא"ל (מיל') ש. קדרון

ההכשרה, האימון והתרגול עמדו במבחן. כן אני מסתייג ממסקנתו של בעל המאמר שהישגיו של מערך התחזוקה במלחמת ששת הימים נבעו אך ורק „מהתושיה ומהמסירות שגילו המפקדים והחיילים“. אין להתייחס ל„תושיה ולמסירות“, כאל נס משמים. ער- כים אלה הם פרי של חינוך והכשרה ממר שכים לדבוק במטרה ובמשימה ולהזדהות עמו.

○ בעל המאמר מציין ארבעה גורמים, שמשפיעים על ארגון מערך התחזוקה בדי- ביזיה. אולם גורמים אלה יפים לצבאות כשל ארה"ב או ברה"מ; צבאות אלה אינם יוד- עים לבטח היכן תהא זירת-המלחמה הבאה שלהם — מה שאין כן אצלנו. ושניים מן הארבעה הנזכרים במאמר הם גורמים קבר- עים לגבי צה"ל, שאינו מתכוון לכבוש מדי- נות זרות.

○ ברצוני לתקן גם טעות עובדתית: אל"מ אבי-ברק קובע כי בעת מלחמת ששת-הימים היו בצה"ל שלוש מסגרות קבועות בלבד במ- ערך התחזוקה. אך האמת היא שבעקיפין גם בדיביזיה היתה קיימת מסגרת קבועה, אם כי לא בכל הדיביזיות.

רצוני להשיג על כמה מהרעיונות במאמר „התחזוקה בעוצבות שריון“.

○ לדעתי אין ממש בביקורת שמותח אל"מ אבי-ברק על מערך התחזוקה במל- חמת ששת-הימים. אין יסוד לקביעתו שבי- יחידות התחזוקה „חסר אימון מספיק“. אימונו והכשרתו של החייל מתחילים עם גיוסו לצה"ל ומסתיימים בתום שירותו. אין גבול למאמצים שמשקיע צה"ל בהכשרתם של הפרט ושל היחידה. דווקא עמידתו של מערך התחזוקה במשימותיו במלחמת ששת- הימים, חרף התנאים הקשים, מוכיחה כי

• „מערכות“ 224, עמ' 23.

יש לי בעיה...

כיוון שמפקד הפלוגה הציג את אשר עשינו בעת הפגישה עם מפקד היחידה שלנו כתופעה שלילית ביותר, היה ברור לכולנו — לאלה שהסכימו עמו ולא להם — שתופעה כזו אסור שתישנה שוב.

*

סיימתי את קורס הקצינים ונעשיתי מפקדה של מחלקת טירונים. המ"פ שלנו חדש בתפקידו וחסר ניסיון, ולא אחת ראיתיו שוגה בהחלטותיו.

לפני ימים אחדים נקראתי אל המג"ד. הוא שוחח עימי דקות אחדות על תפקידי הראשון כמ"מ ועל מצב המחלקה. לאחר מכן פנה אלי ואמר: „אני מבקש שתשכח כעת שאני המג"ד ואתה מ"מ; נשוחח זמך-מה שיחה חפשית: ומבקש אני שתאמר לי בשיחה זו בכנות מה דעתך על מפקד פלוגתך“. למוד הלקח הזכור עמי מקורס הקצינים היסטתי, ופטרתי עצמי בכמה מילים בלתי-מחייבות. המג"ד חש בחוסר גילוי- הלב שלי, ומאוכזב סיים את השיחה והחזירני למחלקתי.

גם מי שהיה מפקד פלוגתי בקורס, וגם המג"ד שלי היום — שניהם קצינים בכירים בצה"ל. משניהם עלי ללמוד: מהי, במקרה זה, הדרך שעלי לבחור בה? האם יש דרך אחת קבועה להתנהג לפיה בעניין זה בצה"ל?

סג"מ חנוך שמגר

לפני חודשים אחדים סיימתי קורס קצינים ואני משרת כיום בתפקיד מ"מ ביחידת-שדה.

בתקופת היותי צוער הגיע מפקד היחידה שממנה יצאתי לקורס, לביקור אצל צוערי יחידתו בקורס. בשיחה עמו סיפר לנו המפקד על הנעשה ביחידה ובין היתר הודיענו על מינויים חדשים ביחידה, ועל מ"פים חדשים שהגיעו לגדוד. אחד מהם הכרנו, במקרה, היטב וסברנו כי הוא קצין גרוע. כשהוזכר שמו ניכרה הבעת הפתעה על פנינו; המפקד שחש בהבעת פנינו שאל לסיבת הדבר ואחד מאתנו הביע בפניו את דעתו השלילית על האיש. מפקד היחידה לא הגיב והשיחה עברה ונסבה על נושאים אחרים.

ביום המחרת קרא מפקד הפלוגה את כל צוערי הפלוגה לשיחה שלא מן המניין. פרשת השיחה עם מפקד יחידתנו נודעה לו, והוא מצא לנכון להציג את המעשה בפני כל הפלוגה ולנזוף בנו בפומבי.

לדבריו, הוצאת דיבה על קצין לפני מפקדו, כאשר אותו קצין איננו נוכח במקום ואינו מסוגל להגן על עצמו, היא מעשה בזוי ומכוער. נוסף על כך שלל מפקד הפלוגה את זכותנו לשפוט מ"פ הזכור לנו מתקופת היותנו טוראים, ולמתוח עליו ביקורת.

כאשר אמרנו לו, שמפקד יחידתנו ציין בפתח דבריו שהשיחה חפשית וכי כל אחד רשאי לומר את כל אשר עם לבו — ענה לנו המ"פ שבין מפקד לבין פקודו אין שיחה חפשית, שבה מותר לפקוד לומר דברים שאסור לו לאומרם בדרך-כלל.